

HEIJASTE

1/2007 14.3.2007

23. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

<i>Raimo Ala-Hynnälä</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Matti Tossavainen</i>	Päätöksenteko ja sivilisaation edistyminen	4
<i>Tapio Pulli</i>	Usko, henkilökohtainen uskonnollinen kokemus	11
<i>Toimitus</i>	Kesäpäivien ohjelma	16

HEIJASTE**Julkaisija:** Suomen Urantia-seura ry**Päätoimittaja**

Kalevi Eklöf
Sivurinne 1 A, 01800 KLAUKKALA
Puh. (09) 879 9474; 040 830 1200
kalevi.eklof@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Jouni Nurmi
Helsinginkatu 2a C 91, 00500 HELSINKI
Puh. 050 343 4310
jouni.nurmi@bastu.net

Toimittajat

Maija Heikkilä
HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Leena Kari
HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@kolumbus.fi

Tapio Talvitie
ESPOO
Puh. (09) 505 4845
tapio.talvitie@kolumbus.fi

Heijaste on Suomen Urantia-seura ry:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto*-teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura ry:n kantaa. Samoin kirjoittajien tulee tietää, että Heijaste-lehti on, paitsi tilattavissa, niin myös internetissä kaikkien vapaasti luettavissa.

Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan päätoimittajalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertatilauks (kalenterivuosi/neljä numeroa) maksaa 15 € , irttonumero 4 €. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**. Jatkossa tilaaja saa laskun vuosittain tilaajaosoitteeseen.

Pyydämme lähettämään numeroon 2/2007 tarkoitetun aineiston toimitukselle 15.5.2007 mennessä.

Tekijänoikeus. Heijasteen toimitus vastaanottaa julkaistavaa aineistoa ilman sitoumusta. Mahdollinen tekijänoikeus (copyright / ©) on ilmoitettava etukäteen, jo aineistoa tarjottaessa, tai lehteen julkaistavaksi annetut kirjoitukset ja artikkelit katsotaan lehden omaisuudeksi ja niiden lainauksesta on sovittava lehden toimituksen kanssa. Esitetty copyright-vaade saattaa rajoittaa lehdessä julkaisua. Toimitus ei vastaa artikkeleiden julkaisuista aiheutuvista mahdollisista haitoista tai vahingoista. Tämä koskee myös seuran internetsivuilla ja mahdollisesti muilla tavoin julkaistavaa aineistoa.

Suomen Urantia-seura ry
PL 212, 00101 HELSINKI
Sähköposti: urantia-seura@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.fi>

Urantia-säätiön Suomen-toimisto
PL 18, 15101 LAHTI
Puhelin ja faksi: (03) 777 8191
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili:
(lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)
Nordea 142730-102126

Suomen Urantia-seuran käänösrahasto:
(lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten
2007; keräyslupan numero: OKU 1821 A)
Nordea 142730-102399

Urantia-säätiön pankkitili Suomessa
(lahjoitukset):
Sampo 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Parhaat kiitokset vielä näin jälkikäteenkin talvipäivien järjestäjille, luennoitsijoille ja osallistujille. Päivien teemana oli usko, henkilökohtainen, ja meillä jokaisella hiukan erilainen. Suhde Jumalaan, elävä ja omakohtainen suhde, usko, jota toinen ei voi sanoa omaavansa enempää kuin toinen, ja hyvä niin. Mielelläänhän me arvioisimme, arvostelisimme ja jopa tuomitsisimme, mutta kaikki se on turhaa. Luottakaamme Isään, hän yksin tietää uskomme määrän. Luottakaamme kukin omalta kohdaltamme Jumalan tahdon ja **uskon** toteutumiseen sydämessämme ja elämässämme. Se voi toteutua yksinkertaisin asioin ja teoin. Jeesus Nasaretilaisen rukouksen ydinsanoma sisälsi kaiken oleellisen: *Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi.*

Tapahtumien onnistuneeseen läpivientiin tarvitaan aina osallistujia. Vaikka meillä olisi kuinka hyvä pito- paikka ja miten hyviä luentoja ja esityksiä tahansa, vasta ihmiset, kaikki osallistujat yhdessä, tekevät tilaisuudesta onnistuneen. Samanlainen on tilanne *Urantia-kirjan* lukuryhmien ja opintopiirien suhteen, jopa vielä konkreettisemmin, niissähän kaikki pääsevät tasapuolisesti osallistumaan.

Urantia-kirjan ilmoituksenantajat teroittivat aikoinaan juuri opintopiirien merkitystä kirjan opiskelussa ja tarpeeksi laajan pohjan luomisessa sille, että kirjan sanoman maailmanlaajuinen leviäminen olisi mahdollista. Itse olen huolestuneena seurannut omassa kotikaupungissani opintopiiriin osallistuvien lukijoiden vähenemistä vuosi vuodelta, ja monella muullakin paikkakunnalla on sama tilanne. *Urantia-kirjaa* on myyty Suomessa tähän mennessä jo yli 6 000 kappaletta, mutta missä olette te, lukijat, yksinkö opiskelette? Toivottavasti teistä kuitenkin moni löytää palavaa intoa ja rohkeutta mennä mukaan opintoryhmiin ja muuhun yhteiseen toimintaan. Jeesus Nasaretilainen itse antoi seuraavan rohkaisun ja lupauksen: *missä kaksi tai kolme uskovaakaan kokoontuu yhteen, siellä olen minä heidän keskellään.* Internetin suosio tiedonhakukanavana on jatkuvasti

kasvanut. Hyvin monella *Urantia-kirjaa* lukevallakin on oma tietokone ja nettiyhteys kotona, ja luultavasti moni on tutustunut kirjaan ensimmäistä kertaa netin kautta, joko suoraan Suomen Urantia-seuran sivuilta tai sitten erilaisia hakusanoja käyttämällä. Esimerkiksi hakusana "uskonnot" vie Kirkon tutkimuskeskuksen ylläpitämälle sivulle www.uskonnot.fi, jonka kautta taas hakusanalla "urantia" pääsee selaamaan yhdistyksemme ja säätiön sivuja. Tämä tutkimuskeskuksen ylläpitämä sivu on muutenkin mielenkiintoinen juttu pitkästä ajasta, sillä sivu sisältää usean sadan suomalaisen uskonnollisen yhteisön tiedot ja lyhennelmän heidän toiminnastaan. Toivottavasti sivustoa kehitetään edelleen vaikkapa keskustelufoorumien suuntaan. Noita keskustelupalstoja tuntuu löytyvän laidasta laitaan, mutta lieneekö netissä vielä ainuttakaan lajalle levinnyttä keskustelufoorumia, joka keskittyisi uskonnollisten asioiden pohtimiseen.

Talven taittuessa
pimeyden väistyessä
valoksi
tule kevät
tule lämpö ja aurinko
sekä ilo.

Oikein mukavaa loppupalvea ja kevään odotusta teille kaikille lukijoille!

Raimo Ala-Hynnälä

Päätöksenteko ja sivilisaation edistyminen

Matti Tossavainen

Luento kesäpäivillä 2005

Mikä tekee ihmisestä heikon? Se, että hän tekee päätöksiä, mutta ei kuitenkaan toimi (556:11). Mikä tekee demokratiasta heikon? Se, että ei tehdä päätöksiä, joita pitäisi tehdä (801:18). Mikä tekee sivilisaatiosta heikon? Se, että tapakulttuuria ei kyetä siirtämään tuleville sukupolville: jostakin tavasta luovuttaessa ei kyetä valitsemaan parempaa tilalle (767:6).

Mikä tekee ihmisestä vahvan? Se, että hän tekee valinnan Jumalan tahdon hyväksi (435:7) ja toimii. Mikä tekee demokratiasta vahvan? Se, että sen edustuksellinen hallintojärjestelmä valikoi vain parhaat yksilöt julkisiin johtotehtäviin (802:13). Mikä tekee sivilisaatiosta vahvan? Se, että sivilisaation toiminta rakentuu Jeesuksen opeille (1720:3).

Henkilökohtaisen päätöksenteon linkaari

Jokaisella henkilökohtaisella päätöksellä on elinkaarensa. Ennen päätöstä täytyy olla olemassa edellytykset, joiden perusteella persoonallinen kuolevainen voi ylipäätään saada päätöksen aikaiseksi. Päätös voi syntyä pakosta, kuten kriiseissä, mutta päätös voi syntyä huomaamatta, vapaaehtoisesti, hiljalleen kypsyen. On olemassa päätöstä edeltävä aika, päätös ja päätöstä seuraava aika. Yksi päätös on osa ketjua, jossa kuolevainen tuottaa lukuisia päätöksiä ja siten kasvaa mielen hallintaan saattamisessa ja henkeen samastumisessa. Päätöstä edeltävä aika on latenttia, potentiaalista, ei-toteutunutta, ei-realisoitunutta, ei vielä olemassa olevaa. Päätös luo edellytykset toteutukselle, aikaansaamiselle, täytäntöönpanolle. Itse päätös on taitekohta, jossa päätös aktualistuu, syntyy, on olemassa, mutta toteutuksen osalta se on vielä potentiaalinen. Vasta päätöksen edellyttämä toiminta tekee päättäjä-päätös-toiminta-tulokset-ketjusta sellaisen kuin sen pitääkin olla. Toiminta saa aikaan seurauksia, jotka ovat aikaansaannoksia ja nämä vaikuttavat uusiin päätöksiin: päätöksenteon ja päätösten toteuttamisen positiivinen kierre on näin avattu. Toimimattomuus aiheuttaa myös seurauksia, mutta ei aikaansaannoksia: se kääpertyy päättäjää itseään vastaan ja on yksi syy negatiiviseen kierteeseen.

Me kuolevaiset muistutamme pienessä mittakaavassa Paratiisin Isää: Hän on tehnyt paljon päätöksiä, perustavaa laatua olevia lopullisia ja pysyviä päätöksiä, mutta monet Hänen päätöksistään ovat finiittisyydestämme ja etenkin ajallisuudesta katsottuna potentiaalisia, ei-realisoituneita, ei-aktualisoituneita, ei-toteutuneita. Isällä on menetelmä, jolla ajallisuuden potentiaalisuudet muunnetaan aktuaalisuuksiksi. Hänellä on täydelliset kumppanit: Ikuinen Poika ja Ääretön Henki – hengen ja toiminnan absoluuttiset keskiöt. Isä delegoi kaiken mahdollisen kumppaneilleen ja nämä edelleen alistaisesti aina laajoihin finiittisten olentojen luokkiin saakka. Infiniittisen Isän tahto saa lopulta ilmentymänsä ajassa ja aineellisuudessa. Näihin sidottu menetelmä on nimeltään ”finiittisyyden evoluutio kohti täydellisyyttä”. Meillä on paikkamme tuossa valtaisassa prosessissa: samastamalla Isän täydelliseen tahtoon kunakin kehitysvaiheemme hetkenä siinä määrin kuin se on mahdollista, me omalta osaltamme tuotamme Hänen tahtonsa mukaisia päätöksiä. Kun vielä toimimme niin, että Isän asettamat tavoitteet saavutetaan ainakin vähitellen, Isän suunnitelma omalta osaltamme käy vähitellen toteen. Kun Isä tekee päätöksen, Hänen kannaltaan aktualisoitunut päätös on potentiaalisesti jo toteutunut, koska HÄN ON. Finiittisyydessä edetään kuitenkin syy-seuraussuhteen ja ajallisen vitkaisuuden toteutumatieta hiljalleen eteenpäin – ikuisesti. Kun me teemme päätöksen, itse päätös on mahdollisuus, jossa luodaan edellytykset toiminnan kautta muuttaa potentiaalisuus eli päätöksemme sisältämät ideat ja arvot todellisuudeksi, olevaisiksi, realiteetiksi ja siten aktuaaliseksi. Kuolevaisen pelkkä päätös on vain päätös eikä se vielä muuta potentiaalisuutta aktuaalisuudeksi. Päätös luo tilan ja edellytykset, joilla päätöstä noudattamalla potentiaalisuus voidaan aidosti muuttaa aktuaalisuudeksi – tässä tapauksessa Isän infiniittisen olemuksen mukaiseksi hiljalleen täydellistymässä olevaksi finiittisyyden aktuaalisuudeksi.

Mitä päätöksen jälkeinen tila edellyttää? Jotta päätös pystytään toteuttamaan, se edellyttää toteuttajaltaan tahtoa ja ennen kaikkea toimintaa. Nämä molemmat ovat persoonallisuuden ominaisuuksia, joilla

persoonallisuus pyrkii saamaan dominanssin ympäristönsä suhteen. Toiminta merkitsee toteuttamista, aikaansaamista, päätöksen elinkelpoisuuden testaamista kuin myös päättäjän kykyä pitäytyä päätöksessään. Tämä on suuri testi. Prosessi tuottaa uutta tietoa itse päätöstä edeltävistä kriteereistä, niiden oikeellisuudesta, mutta myös tietoa päätöksen vaativuudesta, noudattamisen vaikeudesta, takaiskuista, poikkeamista, peräti hylkäyksistä. Tai se voi vahvistaa päätöstä, tuottaa mielihyvää onnistumisten vuoksi ja luoda positiivisen kierteen – edellytykset uusille päätöksille ja aikaisemman päätöksen entistä parempaan julkitukseen uusien Isän tahtoon vielä enemmän samastuvien päätösten avulla. Viisautta karttuu.

Olipa kierre positiivinen tai negatiivinen, olipa päätös luonteeltaan sopivaa toimintaa odottava, latentti tai aktiivinen, kaikista näistä riippumatta päätöksellä on elinkaari. Periaatteellisten päätösten osalta elinkaari on ikuinen – kerran synnyttyään ne eivät lakkaa olemasta voimassa. Nämä päätökset edustavat pysyviä arvoja ja ikuista sitoutumista. Fyysisen elämän aikaiset moninaiset pienet päätökset ovat esimerkki ohimenevistä tilanteista, joissa päätös ja sen täyttämisen edustavat elämän perusedellytysten toteuttamista. Sellaisia ovat muun muassa turvallisuuteen, suojaan, lämpöön, ruokaan ja suvun jatkamiseen liittyvät päätökset. Näillä ei välttämättä ole ikuisuusarvoa: ne ovat välineitä väistämättömien fyysisten lainalaisuuksien toteuttamiseksi ja toteuduttuaan ne ovat tehtävänsä tehneet. Ne ovat välttämätön kurinalaisuuden koulu fyysisessä maailmassa elettäessä, ja siten ne luovat perustan arvoihin sitoutumiseksi, niissä kasvamiseksi – lopulta Isän tahdon toteuttamiseksi. Evoluutio on erinomainen päätöskoulu ylösnousemuspersoonallisuuden kannalta, sillä meidän vitkainen mieleemme joutuu väistämättä tekemään olemassaoloon liittyviä päätöksiä, joutuu harjaantumaan päätösten toistuvuuteen ja niiden vaivalloiseen toteuttamiseen. Hyvä puoli tästä kaikesta on, että mieli saadaan paremmin hallintaan ja edellytykset arvoissa kasvamiseen ja henkeen samaistumiseen on luotu.

Elämällä on luonnostaan itseään säilyttävä ominaisuus. Se tulee esiin myös persoonallisuuden olemassaolon taistelussa – pakotettuina päätöksinä. Fyysinen elämä on se ratkaiseva tahto, päätöksiä ja toimintaa edellyttävä elämäkoulu, joka väistämättä kasvattaa ihmismieltä kohti enenevää mielen hallintaa, ajattelua, aikaansaamista ja samastumista korkeampiin arvoihin. Kun nämä edellytykset ovat sivilisaation jatkuvuuteen

ja vakauteen perustuen olemassa, silloin yksilön mahdollisuudet nousta ylemmäs kohti Ajatuksensuuntaajan ohjaamia arvoja ovat entistä paremmin toteutettavissa. Ja jokainen päätös, jonka ihminen tekee, joko edistää tai haittaa Suuntaajan toimintaa tämän kuolevaisen mielessä ja osaltaan tekee sitä samaa sivilisaatiossa.

Ajattelu ei ole ihmisen evoluution alkuvaiheissa itsestään selvää. Ajatteluun on pakko vain silloin, kun nälkä ja muut uhkat siihen pakottavat. Evoluution tuloksena on syntynyt sivilisaatioita, ja niitä tulee ja menee, ja korkeampi sivilisaatio syrjäyttää alemman. Näin luodaan edellytys sille, että persoonallisuuteen luontaisena kuuluva moraali ja Suuntaajan aikaansaamat johdatukset pääsevät paremmin esille. Ajattelu alkaa kukoistaa ja filosofiset pohdinnat yleistyvät. Maailmakuva muuttuu, syntyy tieteitä, filosofioita ja uskontoja. Käydään vuoropuhelua itseään korjaavan faktatiedon, filosofisista pohdinnoista syntyvien maailmankuvien ja sisäisestä elämästä juontuvan henkimmäisyyden (usko-intuition) välillä. Arvot muuttuvat, nousevat korkeammalle saaden aikaan entistä enemmän ajattelua, pohdintaa, tahtotilaa, päätöksiä, toimintaa – siis aikaansaannoksia eli potentiaalisuuksien muuttumista aktuaalisuuksiksi.

Persoonallisuuden kannalta päätöksillä on elinkaarinsa. Sivilisaation kasvun puitteissa päätökset moninaistuvat ja luovat kollektiivisen ilmiön edustaan kulloinkin vallitsevaa sivilisaation tiedollista, filosofista ja henkistä statusta. Mutta toistaiseksi sivilisaatiot ovat väliaikaisia: sivilisaatio ei ole stabiili ennen kuin sillä on yhteinen uskonto, sodat ovat jääneet historian hämärään, ja sivilisaatiolla on yhteinen kieli ja kulttuuri.

Henkilökohtaisen päätöksenteon hierarkkisuus

Päätökset ovat hierarkkisia. Alimman tason päätökset liittyvät aina evolutionaariseen eloonjäämiskamppailuun. Nuo päätökset ja niihin liittyvä toiminta ovat ohimeneviä niin yksilön kuin sivilisaationkin kannalta. Toista ääripäätä persoonallisuuden kohdalla edustavat kulloinkin mahdolliset korkeimmat ideaalit, ihanteet ja niihin sitoutuminen joko suoranaisten päätösten tai niihin hiljalleen kasvamisen kautta ja sen huomaaminen, että ne ovat jo toiminnan kautta toteutuneita päätöksiä.

Mikä on hierarkiassa korkein päätös, jonka kuolevainen voi ylipäätään tehdä? Evoluutioon sidottu persoonallisuus voi itse asiassa tehdä ainoastaan yhden sellaisen päätöksen, joka on ylin kaikista ja kattaa kai-

ken: päätöksen toteuttaa Isän tahtoa. Toisaalta tämä päätös on ainoa merkittävä lahja, jonka kuolevainen voi antaa Universaalille Isälle. Kaikki muu tästä johdettu toiminta on jumalallisten potentiaalisuuksien saattamista aktuaalisuuksiksi juuri tämän persoonallisen ihmisen kautta ja toimesta. Nämä aikaansaannokset valmistavat myös kehkeytymässä olevaa Korkeinta Olentoa, finiittisyyden yhteen kokoavaa luotujen ja Luojan synteisiä, Luotu–Luoja-Jumalaa, jumalallisen täydellisyyden esiintuloa ajassa ja avaruudessa. Hänen kasvunsa kokonaisuus on suuressa määrin riippuvainen finiittisten osasten, luotujen kasvusta. Potentiaalisuuksien muuttuminen aktuaalisuuksiksi luo edellytykset myös sille, että aikanaan fyysiset universumit ja tulevat sivilisaatiot asettuvat Valoon ja Elämään. Näin osa vaikuttaa kokonaisuuteen ja me jokainen olemme omalta osaltamme juuri tuo tärkeä osa: olemme kehkeyttämässä synteisiä, jossa infiniittinen, eksistentiaalinen Jumala luo ikuisen menneisyyden ja ikuisen tulevaisuuden, kasvun ja kehityksen kautta ajallisuuden ja avaruuden vastineen infiniittiselle itselleen, finiittisyydelle Kaikkein Korkeimman.

Isän tahdon toteuttaminen on sateenvarjopäätös – sen alla ovat kaikki muut päätökset sen jälkeen, kun tämä päätöksistä korkein on tehty. Sitä ennen tehdyt päätökset ovat valmistelevia päätöksiä, jotka on välttämättä tarvittu ja jotka on enemmän tai vähemmän toimeenpantu. Siten monet näistä päätöksistä ovat tehtävänsä tehneet ja ne saavatkin mennä. Silti joukossa voi olla – ja onkin – päätöksiä, joilla on pysyvä elämä myös sen jälkeen, kun päätöksistä korkein on julkitullut: nämä päätökset ovat vain edeltäneet päätöstä noudattaa Isän tahtoa, mutta ne (päätökset) ovat olleet silloisen persoonallisuuden korkeimpia päätöksiä ja ne voivat täyttää Isän tahdon toteuttamisen kriteerit.

Isän tahdon toteuttaminen on päätös, joka on ikuisesti pysyvä, joka ei koskaan enää muuksi muutu eikä kasva arvoltaan suuremmaksi, mutta se tulee saamaan aina uusia ja ennalta arvaamattomia muotoja. Uskon, että Isän tahdon esiintulo saa aina hienompia vivahteita, aina täydellisempiä piirteitä sitä mukaa, kun persoonallisuus nousee psyykkisiä kehii ylöspäin, kun se fuusioituu Suuntaajaansa, kun se kehittyy ensimmäisen asteen hengeksi, kun se saavuttaa Isän, kun se kiinnitetään finaliitiksi, kun... Isän tahdon esiintulossa, Isän tahdon ymmärtämisen kasvussa, Isän tuntemisessa, ei ole mitään sellaista kuin loppu, täysi, päätynyt tai ehtynyt. Isän tahdon tietämisessä kasvami-

nen on loputon tehtävä yhtä lailla kuin Isän tuntemisessa kasvaminen. Finiittinen ei voi koskaan olla infiniittinen, mutta finiittinen voi loputtomasti lähestyä infiniittistä. Sen sijaan infiniittisyydellä ei ole sellaista kuin raja eikä mitään estettä absoluuttisen ilmenemiselle. Mutta – jos finiittinen lähestyy infiniittistä loputtomasti, niin voisiko sittenkin olla mahdollista löytää absoluuttinen? Persoonallisuus toimii kaikilla universumitasoilla ja se voi lävistää myös absoluuttisuuden! Potentiaalisesti absoluuttisuus on myös finiittisyydessä saavutettavissa, mutta ehkä ei kannata kii- rehtiä asioiden edelle.

Mitä on sivilisaatio?

Sivilisaatio pohjautuu aina yksilöihin ja heidän kehitykseensä, kuten kansa muodostuu kansalaisista ja kansakunnan kehitys demokratiana riippuu valituista edustajista. Sivilisaatio on seuraus, se ei ole syy, sillä *[k]ansa tuottaa sivilisaation, sivilisaatio ei tuota kansaa.* [854:1] Sivilisaatio on ihmisten aikaansaannos ja toiminnan seuraus. Koska sivilisaatio pohjautuu yksilöihin, silloin sen edistyminen on riippuvainen persoonallisten kuolevaisten mielen hallintaan saattamisesta ja henkeen samastumisesta – siis itse asiassa kunkin yksilön kyvystä noudattaa Jeesuksen oppeja. Sivilisaation pienin yksikkö onkin yksi persoonallisuus – joko yksin omissa päätöksissä ja toteutuksissaan tai demokratian äänioikeutettuna tai valittuna edustajana.

Sivilisaation täytyy muuttua koko ajan, sen on voitava elää, sen on voitava nousta ja kurottautua ylemmäs. Sivilisaatio on jokaisena hetkenä olemassa oleva todellisuus, mutta se ei ole kollektiivista tietoisuutta omasta itsestään. Sivilisaatio on kaikille yhteistä, vaikkakin se on erillisyydestä syntynyt. Erillisuus on persoonallisuuksista johtuva, se on yksilöistä alkanut, se on niiden yhteistoiminnan tulos. Sivilisaatio on kaikkien persoonallisuuksien sisäisen maailman ulkoisen ilmenemismuodon tulema, joka syntyy yhteistoiminnasta, jossa persoonallisuudet ovat osia ja kokonaisuus muodostuu niiden keskinäisistä riippuvuuksista. Koska persoonallisuudet ovat moraalisia olentoja, silloin keskinäiset riippuvuudet ovat myös yksilöiden moraalista johdettavia, yleisesti hyväksytyjä sääntöjä, yhteisön tasolla eettisiä. Eettisyys on johdettavissa moraalisuudesta siten, että moraalisuus yhden ihmisen persoonallisuuden kohdalla johtaa yhteisössä väistämättä eettisyyteen eli yhteisön, tässä sivilisaation, noudattamiin normeihin, arvoihin ja ymmärryk-

seen jumalallisuuden finiittisistä ilmenemisistä: totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä. Sivilisaatio tuottaa arvonsa seuraamalla kehitystrendiä, jossa arvoja kohottavien ja arvoja alentavien yksilöiden välinen ristiriita toimii sivilisaation kehityssuuntaa muokkaavana tekijänä.

Sivilisaatio on kuin välke, joka heijastuu järven pinnasta. Sivilisaatio on vain heijaste olemassa olevista arvoista ja käsityksistä. Siksi tulee painottaa persoonallisuuden sisäisen maailman kehitystä ja nousua psyykkisiä kehii ylöspäin. Vain sisäinen elämä on luovaa, ulkoinen on heijastusta. Jos pienin sivilisaation yksikkö, persoonallisuus, ei voi toimia oman ympäristönsä suhteen luotettavasti, ennustettavasti eikä dominoivasti, vaan joutuu alistumaan pakotteille Suuntaajan johdatuksia ja omia moraalikäsitteitä vastaan, silloin sivilisaation kehitys ei voi olla johdettua arvoista, joita johtaa henki ja henkeen samastuminen. Sivilisaatio ei ole stabiili myöskään silloin, jos mielen hallintaan saattaminen yksilön tasolla ontuu, koska sitä se tekee myös kokonaisuuden tasolla. Sivilisaatio on sosiaalista tietoisuutta, vaikkakaan se

– – *ei ole erottamaton niin kuin jumalatiETOisuus, sillä se on kulttuurin tuote ja riippuvainen tiedosta, symboleista ja siitä, mitkä ovat ihmisen perustavanlaatuisten avujen – tieteen, moraalin ja uskonnon – antimet.* [196:0]

Tapasäännösten keskeinen rooli

Yhteiskunnan säilyminen riippuu pääasiassa sen tapasäännösten edistyvästä kehitymisestä. Tapojen kehitysprosessi kasvaa esille kokeilunhalusta; uusia ideoita tuodaan esille ja niiden seurauksena syntyy kilpailua. Edistyvä sivilisaatio omaksuu edistykseellisen idean ja säilyy, aika ja olosuhteet lopulta valikoivat soveliaamman ryhmän jäsmään eloon. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että jokainen yksittäinen ja erillinen muutos ihmisyyhteiskunnan koostumuksessa olisi ollut askel parempaan päin. Ei! Ei suinkaan, sillä Urantian sivilisaation pitkässä eteenpäin suuntautuneessa ponnistelussa on ollut monen monta taantumaa. [767:7]

Tapasäännösten muuttuminen teknisen kehityksen sivutuotteena on ilmiö, jota tuskin voidaan millään tavoin sivilisaation päätöksenteon puitteissa hallita. Kun teknisen kehityksen vauhti ylittää kaiken sen, mitä biologinen ja sivilisaation tapajäykkyysiin liittyvä jarrutus voisi olla, silloin ryöstäytyy valloilleen ”heti, tässä, nyt” -periaatteet, joita ovat välittömän tarpeentyydytyksen periaatteet. Kun yhteisö, sivilisaatio astuu

polulle, jossa kiire voittaa vaihkaa tapahtuvan työtämisen, missä taloudellinen tulos asetetaan ahneuteen perustuvan palveluksen kohteeksi, missä uhkaavat kustannustekijät nujerretaan leikkauksilla, juustohöylällä ja elintason äkillisen romahtamisen peloilla, silloin siirrytään elintaso-orjuuteen.

Elintason ylläpitämisen pakko on sivilisaation alkuvaiheissa pakko, se on orjuus, joka ei ole kaukana fyysisestä orjuudesta. Pakko mennä töihin, pakko olla työpaikalla, läsnäolovelvoite etäyhteyksien vallitessa, tavoitettavuus aina ja kaikkialla. Nämä ovat vapaaehtoisen orjuuden muotoja. Vapaus koittaa vasta, kun on riittävä tulotaso yhdistyneenä yksilöiden korkeaan moraaliin ja yhteisön korkeaan etiikkaan, vasta kun arvot alkavat heijastaa todellisia pyrkimyksiä, sisäisiä luovan elämän tuotteita, samastumista hyvyyteen, totuuteen ja kauneuteen, vasta kun vapaudutaan pakottavista alemman tason tarpeista.

Aitoo sivilisaatiota merkitsevät edistysaskelet syntyvät kaikki tässä ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa. [1220:2]

Tapasäännökset ovat sidoksissa yhteisesti hyväksytyihin normeihin. Näitä normeja muuttavat uusien ideoitten kokeilunhalu, jota ruokkivat ulkoisen elämän yllykkeet syrjäyttäen sisäisen elämän painoarvoa. Tällöin sivilisaatiota uhkaa taantumisen vaara. Sivilisaatio ei myöskään

– – *ole biologisesti myötäsytynäinen. Niinpä kaikki lapset on kasvatettava kulttuuriympäristössä, ja jokainen nuorisopolvi toisensa perään on koulutettava taas uudelleen. Sivilisaatioon kuuluvat korkeammat ominaispiirteet, kuten tieteelliset, filosofiset ja uskonnolliset ominaispiirteet, eivät siirry sukupolvelta toiselle vanhemmilta lapsille kulkeutuvan perinnön tavoin. Nämä kulttuurisaavutukset varjeltuvat vain sosiaalista perintöä valistuneesti säilyttämällä.* [763:2] Toisaalta *[s]ivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmonsaa aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin.* [1220:2]

Nykyaikaisen sivilisaation tapasäännöksiin liittyvä ongelma on siinä, että vanhemmuuden merkitys ymmärretään huonosti ja sitä toteutetaan, jos lainkaan. Liian helposti unohdetaan vanhempien kasvattava ja tapasäännökset sukupolvelta toiselle siirtävä rooli. Niin myös unohdetaan vanhemmuuteen liittyvät ikävät asiat kuten se, että vanhemmat joutuvat tuottamaan epäkypsille lapsilleen toistuvasti pettymyksiä rajoitusten kautta. Nyky-yhteiskunta toimii käytännössä

lähes päinvastoin: pyritään välttämään kaikin keinoin sitä, että toimittaisiin lapsen kehittymätöntä tahtoa vastaan – halutaan olla hänelle mieliksi. Tämä on yksi suurimpia kasvattajien virheitä, jossa annetaan periksi juuri siinä tehtävässä, mikä vanhemmille kuuluisi: lasten saattaminen kurinalaisuuteen johdonmukaisella kasvatuksella. Lasten kurittomuus ja vanhempien lapsia kohtaan tuntemaan miellyttämishalun seuraus tuottaa mieleltään kypsymättömien nuorten varttumisen aikuisuuteen. Kun mielen kontrolli vähenee, yhden sukupolven vanhempien virheet siirtyvät seuraaville sukupolville. Sivilisaation negatiivinen kierre on saanut alkunsa. Kurinalaisuuden vaatiminen kuuluu vanhempien rooliin, sillä menneisyydessä

– – *lasten kurinpito aloitettiin sangen varhaisessa vaiheessa. Ja lapsi tajusi pian, että tottelemattomuus merkitsi puulaanjoutumista tai jopa kuolemaa eli juuri samaa, mitä se merkitsi elämillekin. Se juuri, että sivilisaatio suojelee lasta ajattelemattoman käyttäytymisen luonnollisilta seuraamuksilta, myötävaikuttaa nykyaikana esiintyvään kurittomuuteen varsin merkittävästi. [941:1]*

Vanhempien kasvatustehtävä asettuu vastatusten elämisen taitovaatimuksiin: kun sivilisaation kehityksen kasvuvauhti kiihtyy, kun yhteiskunta tulee yhä monimutkaisemmaksi, kun kiire ja ankarat, jopa orjuuttavat elintaso-vaatimukset ohjaavat yksilöiden, perheiden ja koko yhteiskunnan päätöksentekoa, kun prioriteetit asetetaan epäviisaasti lyhytnäköisen tarpeentyydytyksen kannalta, silloin elämisen taito joutuu väistämättä koetukselle. Maatalous oli vuosisata sitten lähes ainoa tapa turvata elämisen edellytykset. Kaupungistuminen oli vasta aluillaan. Tapasäännösten muuttuminen oli vitkaista. Nykyisin siteet maatalouteen ovat katkenneet ja kaupungistuminen on pitkälle jatkunut prosessi. Työtehtävät ovat eriytyneet, kapea-alaistuneet, erikoistuneet, mutta samalla ne ovat heikentäneet kokonaisuuksien hallintaa, elämisen taitoa, jopa elämän hallintaa. Samassa yhteydessä tapasäännösten muutosvauhti on kasvanut erittäin voimakkaasti. Nyt koetellaan sietokyvyn rajoja: kaikilla on kiire, lapsille ei riitä aikaa; ystävyyssuhteita, sairaita eikä vanhuksia ehditä hoitaa, ja rahasta on pulaa yksilöillä, perheillä, kunnilla, valtioilla.

Koko ajan syntyy uusia paineita vallitsevia tapasäännöksiä kohtaan, jota maailmanlaajuinen tiedonsiirto internetin kautta kiihdyttää. Niinpä elämisen taitoa on opeteltava koko ajan uudelleen, sillä

[m]itä kompleksisemmaksi sivilisaatio muuttuu, sitä vaikeammaksi käy elämisen taito. Mitä nopeampia muutokset sosiaalisessa käytännössä ovat, sitä mutkikkaammaksi käy luonteenkehittämisen tehtävä. Ihmiskunnan on, mikäli edistymisen on määrä jatkua, kymmenen sukupolven välein opittava elämisen taito uudelleen. Ja jos ihmisestä tulee niin kekseliäs, että hän lisää yhteiskunnan monimutkaisuutta yhä kasvavalla vauhdilla, on tarpeen, että elämisen taito opiskellaan uudelleen entistäkin lyhyemmin välein, kenties joka ainoan sukupolven aikana. Mikäli elämisen taidon kehittyminen ei pysy olemassaolon teknisen puolen kehittymisen tahdissa, ihmiskunta taantuu nopeasti alkeellisen elämänvietin tasolle – se ryhtyy tyydyttämään vain hetkellisiä halujaan. Siinä tapauksessa ihmiskunta pysyy kypsymättömänä; yhteiskunta ei kehity täyteen kypsyyteen. [1772:4]

Missä me olemme tänään? Onko oikein sanoa, että alkeellinen elämänvietti ohjaa ja dominoi meitä, mutta me emme ohjaa riittävästi itseämme emmekä yhteiskuntaa? Onko onni löytynyt? Ei, se on kateissa ja pysyy niin kauan kuin kiire, halut ja elintaso-orjuus meitä ohjaavat. Entä missä ovat korkeat arvot? Niiden puutostila on laajalle levinneen masentuneisuuden syy, koska elämällä ei tunnu olevan merkitystä. Aineellisuudesta johdettujen halujen tyydytys ei tuo pysyvää mielenrauhaa, ainoastaan tarkoituksettomuuden. Elämän tarkoitus ja sitä kautta merkitys pitäisi johtaa totuudesta, kauneudesta, hyvydestä, pysyvän vaikutuksen antavista ”depottableteista”.

Evoluution, ihmisen kulttuurisen edistymisen, hitaus on todistuksena sen jarrun – aineellisen vitkaisuuden – tehokkuudesta, joka vaikuttaa varsin tehokkaasti hidastaakseen vaarallisia etenemisnopeuksia. Tällä tavoin aika jo sinänsä vaimentaa ja hajottaa laajemmalle alalle ne muutoin tappavat seuraukset, jotka johtuvat liian varhain tapahtuvasta irtautumisesta ihmisen toimintaa välittömimmin saartavista esteistä. Sillä kun kulttuuri edistyy ylinopeudella, kun aineellinen edistyminen karkaa palvonta–viisauden kehityksen edelle, silloin sivilisaatio kantaa taantumisen siemeniä. Ja ellei tällaisia ihmisyyhteisöjä pikaisesti tueta kokemuksellista viisautta lisäämällä, ne vajoavat alas korkeilta, mutta ennenaikaisesti saavuttamiltaan tasoilta, ja viisauden alalla koittava ”pimeän keskiajan” interregnum tulee olemaan todisteena väijäämättömästä tasapainottomuuden restauraatiosta itsensä vapauttamisen ja itsehillinnan välillä. [1302:3]

Yksilön päätöksenteko ja sivilisaation edistyminen

Kun puhutaan tahdosta tai tahtoihmisesta, tarkoitetaan itse asiassa sitä, että tuollainen ihminen on sekä kykenevä tekemään päätöksiä että panemaan toimeen tekemänsä päätökset. Tahto tehdä tai olla jotain merkitsee aina, että on tehty päätös tavoitteen tai päämäärän hyväksi ja että on olemassa tahtoa, tarmoa ja toimeliaisuudenhalua ja -kykyä, neuvokkuutta ja sinnikkyyttä toteuttaa tuo päätös. Tahtominen tuottaa päätöksiä, mutta se tuottaa myös toimintaa. Kuinka hyvä yksilö on omassa ponnistelussa päätöksen toteuttamiseksi, riippuu perityistä, kulttuurista omaksutuista ja itse kehitetyistä ominaisuuksista. Niinpä

Jumalan tahdon noudattaminen on sen vuoksi vähä vähältä etenevä kokemus yhä enemmän Jumalan kaltaiseksi muuttumisesta, ja Jumala on kaiken hyvän, kauniin ja toden lähde ja määränpää. Ihmisen tahto on tie, jota ihminen ratkaisuja tehdessään noudattaa, se on kaikkea, mitä kuolevainen päättää olla ja tehdä. Tahto on tietoisien olenon harkiten tekemä valinta, joka johtaa älylliseen pohdintaan perustuvaan päätöksentekokäyttäytymiseen. [1431:2]

Yksilön sisäisestä ja moraalisesti korkeatasoisesta elämästä johdettu päätöksenteko on sivilisaation kehittymisen kannalta kaikkein keskeisin ydin: tässä yksilöiden horjumisen kirjaimellisesti heiluttaa koko sivilisaatiota. Kokonaisuus muodostuu osista, sivilisaatio yksittäisten ihmisten luovuudesta, päätöksenteosta, kyvystä tuottaa ”totuutta, hyvyyttä ja kauneutta”, finiittisyydessä jumalallisten arvojen vastineita. ”Hoida oma tonttisi hyvin” sopii kaikille ja kun kaikki niin tekevät, silloin sivilisaation laajat kauniit kukkaniityt, viljavat pellot, vehreät puistot myös kukoistavat: osa ja kokonaisuus tukevat toinen toistaan.

Yhteisön päätöksenteko ja sivilisaation edistyminen

Demokraattinen päätöksenteko on kulttuurien pitkällisen kehityksen tulos. Jos yksinvaltiut, hirmuhallinto tai mikä tahansa demokraattisen päätöksenteon estävä päätöksentekomenetelmä on pyrkimässä tilalle, ollaan vain matkalla demokratiasta pois. Tällöin luovutaan kaikkein tärkeimmästä eli persoonallisten tahtoa käyttävien yksilöiden mahdollisuudesta yhdessä päättää tulevista toimistaan, oikeuslaitoksesta, valvonnasta, kaikista perusarvoista. Demokratia on toistaiseksi paras menetelmä tehdä yhteiskuntaa koskevia päätöksiä. Mutta demokratiaan liittyy vaaroja, joita ovat ainakin seuraavat:

1. *Ihannoidaan keskinkertaisuutta.*
2. *Valitaan kehoja ja tietämättömiä vallanpitäjiä.*
3. *Sosiaalisen kehityksen perustotuudet jäävät käsittämättä.*
4. *Yleinen äänioikeus osoittautuu sivistymättömien ja velttojen enemmistöjen käsissä vaaralliseksi.*
5. *Yleistä mielipidettä seurataan orjamaisesti; enemmistö ei ole aina oikeassa. [801:14–18]*

Demokratia edellyttää malttia, huolellisuutta, läpinäkyvyyttä, etenemisen hitautta, vitkaisuutta (801:13). Mutta yksilöiden nykyaikaiseen elämäntapaan kuuluu riipeä edistyminen, nopeus, tehokkuus mukaan lukien voimakkaat ristiriitaiset vaatimukset, halut ja resurssien jakamiseen liittyvät ristiriidat. Ajan iskulause on seuraava: ”Haluan kaiken – nyt heti”. Miten nykyajan stressaavat vaatimukset voitaisiinkaan sopeuttaa seuraavien viisautta ja hitautta ilmaisevien ohjeiden kanssa, joita ovat muun muassa 1) hidas, jopa vitkas eteneminen, 2) monipuolinen harkinta ja 3) kyky tehdä rohkeita päätöksiä? Maltillisuus on hyve, mutta sen vastakohtaa malttamattomuutta esiintyy runsaasti ja sitä ihannoidaan nopeuden, menestymisen ja aikaansaannosten synonyyminä. Demokratia on ihanne, se on sivilisaation, mutta ei kehityksen tuote (801:13). Väittäminen on mielenkiintoinen ja osin kääntää pääläelleen sen, mitä tottumuksesta ajattelee seuraavasti: kun kehitys kehittyy, niin käy myös demokralialle ja sivilisaatio tulee seurauksena perässä. Mutta ketju näyttää olevan näin:

Ensin on sisäistä elämää harjoittava yksilö. Toiseksi on tämän yksilön omat sisäisistä johdatuksista tulevat tahtoperäiset tavoitteet, päätökset ja toimet niiden toteuttamiseksi.

Kolmanneksi yksilöiden toiminta väistämättä kohottaa yhteisöllisyyden ja tulee sitä kautta enemmän tai vähemmän sosiaalistetuksi: sivilisaatio edistyy, vaikka edistyminen onkin tiedostamatonta, huomaamatonta, jopa arkipäiväistä eikä edistymisen tunteminen ole missään tapauksessa kollektiivista tietoisuutta.

Yksilöiden arvojen välittyminen yhteisöllisiksi arvoiksi luovat pohjaa vankalle kulttuurille ja tämä sivilisaation jatkuvasti ylläpidettävä ja sukupolvelta toiselle siirrettävä tapa-aineisto luo edellytykset arvioida sivilisaatiota koskevaa päätöksentekoa ja siihen liittyviä arvoja.

Nämä arvot välittyvät aikanaan päätöksentekomekanismeihin, jotka saavat enemmän tai vähemmän demokraattisen ilmenemän.

Nykyinen demokraattinen päätöksenteko on monessa mielessä kaukana ihanteista, mutta onko siviili-

saatiokaan kovin korkealla? Kysymyksiä löytyy valtavasti? Kun niitä pohtii, voi aistia sen, että meidän sivilisaatiossamme on vielä paljon tehtävää, olemme ottamassa vasta haparoivia ensiaskeleita, teemme todennäköisesti monia virheellisiä demokraattisia päätöksiä. Mutta muistakaamme: demokratia on ainoa oikea tapa tehdä vääriä päätöksiä.

Demokratian ja siinä sivussa epävakaan sivilisaation pahin potentiaalinen uhka on se, että demokratia ei pysty puolustautumaan niitä vastaan, jotka eivät hyväksy demokraattista päätöksentekoa. Kovin pitkää aikaa ei ole vielä kulunut siitä, kun kansallissosialismi pääsi valtaan tuhoisin seurauksin. Ja on monia muitakin esimerkkejä. Mutta diktatuureja, peräjälkeen pyöriä tai demokralialta varastettuja, on nykyäänkin ja kuka sanoo, ettei sellaisia voi enää tulevaisuudessa syntyä. Tarvitaan vain yksi populistinen kiihottaja ja sarja sitä tukevia tapahtumia... Demokratian on oltava vahva kyetäkseen varhaisessa vaiheessa tunnistamaan sitä itseään kohtaavat uhkat, myös sen, jos näitä uhkia liioitellaan! Uskaltaisinkin kannattaa *Urantia-kirjan* näkemystä demokraattisten edustajien valinnasta, sillä

[d]emokratian säilyminen riippuu siitä, miten edustuksellinen hallintojärjestelmä menestyy, ja tämän ehtona taas on se, että käytännöksi muodostuu vain sellaisten yksilöiden valitseminen julkisiin tehtäviin, joilla on siihen tarvittava tekninen koulutus, älyllinen pätevyys, sosiaalinen lojaalisuus ja moraalinen kuntoisuus. Vain tällaisiin edellytyksiin on säilytettävissä kansan hyväksi toimiva, kansan valitsema ja kansan omakseen tuntema hallitus. [802:13]

Sivilisaation päätöksenteko siinä vaiheessa, kun demokraattinen kehitys on jo vallitseva, johtaa väistämättä sellaiseen harkintaan, missä pätevien demokraattisesti valittujen edustajien toimintaa arvioidaan yhä enemmän avoimuuden ja läpinäkyvyyden kannalta. Jos ilmaantuu tekijöitä, jotka antavat aiheita epäillä edustajan puolueettomuutta tai kykyä asettaa yhteisön etu oman edun edelle, tuollaiset ominaisuudet tullaan asettamaan välittömän julkisen tuomion kohteeksi: eroaminen tehtävästä on seurauksena, jos ei täytä yhteisön luottamusta. Toisaalta valitsijakuntaan kohdistuu paineita: miksi erittäin ammattitaitoinen tai pitkälle koulutettu yhteiskunnan jäsen ohitetaan valitsemalla demokratian nimissä edustajia, joiden luotettavuuden, osaamisen, pätevyyden ja myös arvomaailman voi hyvinkin kyseenalaistaa?

Päätöksenteko osana mielen hallintaan saattamista ja henkeen samastumista – sivilisaation vahvuus

Meidän huolemme sivilisaation edistymisestä ja pelko demokratian heikkouksista ei saa lannistaa kutakin yksittäistä ihmistä pyrkimästä saavutuksiin ”oman tonttinsa hoitamiseksi hyvin”. Sivilisaatio nousee vain ruohonjuuritasolta, yksittäisten ihmisten päätöksistä ja niiden täytäntöönpanosta, toimista, joilla tieteen, uskonnon ja filosofian saavutukset sosiaalistetaan koko yhteisön omaisuudeksi. Siten jokaisella päätöksellä on merkitystä, koska

[j]okaisen teon vanhurskautta on mitattava motiivin mukaan. Hyvyyden korkeimmat muodot ovat sen vuoksi tiedostamattomia. Jeesus ei koskaan kantanut huolta moralista tai etiikasta sinänsä. Hänen koko mielenkiintonsa kohdistui siihen sisäiseen ja hengelliseen yhteisyyteen Jumala Isän kanssa, joka niin varmasti ja suoraan ilmenee näkyvänä ja rakastavana ihmisen palvelemisena. Hän opetti, että valtakunnan evankeliumi on sellainen aito omakohtainen kokemus, jota kukaan ei voi pidättää sisällään; että tietoisuus uskovien perheen jäsenenä olemisesta johtaa väijäämättä tämän perheen käyttäytymissäntöjen noudattamiseen, veljiensä ja sisariensa palvelemiseen veljeyden lisäämiseksi ja laajentamiseksi. [1862 :6]

Eli kun me kukin yksilöinä noudatamme Jeesuksen oppeja yllä mainitulla tavalla, silloin automaattisesti rakennamme sellaista sivilisaatiota, josta tulee vähitellen vahva. Sisäinen ja hengellinen yhteisyys Isän kanssa on aina tae Isän tahdon tunnetuksi tulemisesta ja siten se on kimmoke toimintaan: sivilisaation kehitys riippuu siitä, kuinka yksittäiset ihmiset kykenevät Isän tahtoon samastuvia päätöksiä panemaan toimeen. Demokraattinen päätöksenteko on vuorostaan yhteisöllistä päätöksentekoa ja tuon päätöksenteon taso riippuu puolestaan siitä, kuinka kyvykkäitä edustajia kyetään valitsemaan demokraattisiin päätöselimiin. Kun kyvykkyys yhdistyy Jeesuksen oppien noudattamiseen, silloin luodaan vankka pohja itse demokratian vahvistumiselle – ja myös sivilisaation edistymiselle: sivilisaatiosta on tulossa vahva.

Arvot vaikuttavat asenteisiin, asenteet käyttäytymiseen, käyttäytyminen muodostaa kulttuurin, kulttuuri sivilisaation, sivilisaatio tuottaa edistyvän demokratian ja tämä vuorostaan vahvistaa arvoja. Kyseessä on positiivinen spiraali, jota meidän yksilöiden on ruokittava ja ylläpidettävä.

Usko, henkilökohtainen uskonnollinen kokemus

Tapio Pulli

Luento talvipäivillä 2007

JumalatiETOISUUS

Kyky hengellisten arvojen tunnistamiseen on uskonnon perusedellytys. Missään ihmisten kielissä ei ole sanaa, jota voitaisiin käyttää kuvaamaan tätä kykyä, josta kirja käyttää sanaa jumalatiETOISUUS. Halu olla epäitsekäs ja moraalisen valinnan tekeminen on alkeellinen uskonnollinen kokemus. Siihen sisältyy jumalatiETOISUUDEN tosiasia. Kuolevainen kokee jumalatiETOISUUDEN kolme tekijää: Jumalan idean käsittämisen, Jumalan ihanteen tajuamisen ja Jumalan hengellisen reaalisuuden tajuamisen. Ihmiselämän korkein arvo koostuu arvojen kasvusta ja edistymisestä merkityksissä ja tällainen kokemus on yhtä kuin jumalatiETOISUUS.

JumalatiETOISUUDEN kokeminen säilyy samana sukupolvekseen, mutta sitä mukaa kuin inhimillinen tietämys uuden aikakauden myötä pääsee pitemmälle, filosofisen jumalakäsityksen ja Jumalan teologisten määritelmien täytyy muuttua. Jumalaatuntevaisuus, uskonnollinen tietoisuus, on maailmankaikkeuden realiteetti, mutta siitä riippumatta, miten pätevä (reaalinen) uskonnollinen kokemus on, sen täytyy olla valmis alistumaan älyllisen kritiikin ja järjellisen filosofisen tulkinnan kohteeksi. Sen ei tule pyrkiä olemaan jotakin inhimillisen kokemuksen kokonaisuudesta erillään olevaa. [69:7]

Kolme todellisuuden tajuamisen tasoa

Järkeily, viisautta ja usko ovat ihmisen korkeimmat inhimilliset saavutukset. Järkeily tutustuttaa ihmisen tosiasioiden maailmaan, aineellisiin olentoihin; viisautta tutustuttaa hänet totuuden maailmaan, suhteisiin; usko tutustuttaa hänet jumalallisuuden maailmaan, hengelliseen kokemukseen. Ihmisen täytyy totuutta tuntemalla, kauneutta arvostamalla ja hyvyttä palvomalla kehittää kyky rakkautta Jumalan tuntemiseen.

– – nämä kosmisen mielen kolme ymmärrystä ovat ne ennakolta totena pidetyt olettamukset, jotka tekevät ihmiselle mahdolliseksi toimia rationaalisena ja tiedostavana persoonallisuutena tieteen, filosofian ja uskonnon maailmoissa. – – Aine-energian havaitseminen tapahtuu havaintomaailman matemaattisen logiikan avulla; mieli-järki tietää

intuitiivisesti moraalisen velvollisuutensa; henki-usko (palvonta) on hengellisen kokemuksen reaalisuuden uskonto. Nämä pohdiskelevassa ajattelussa esiintyvät kolme perustekijää saattavat yhdistyä ja koordinoitua persoonallisuuden kehityksessä tai ne voivat käydä suhteettomiksi ja tosiasiaa irrota omista tehtävistään. Mutta yhdistyessään ne luovat lujan luonteen, johon sisältyy tosiasiapohjaisen tieteen, moraalisen filosofian ja aidon uskonnollisen kokemuksen korreloituminen. [192:6]

Opetuksen tarkoitus on kehittää ja terävöittää näitä ihmismielen synnynnäisiä kykyjä; sivistyksen tavoitteena on niiden julkituominen; elämäkokemuksen tehtävänä on niiden todellistaminen; uskonnon tarkoituksena on niiden jalostaminen ja persoonallisuuden tavoitteena on niiden yhdistäminen. [192:7]

Finiittinen vs. Infiniittinen

Universaalisen Isän absoluuttisuus ei ole ilmeistä infiniittisyyttä alemmilla tasoilla. Luultavasti vain Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tuntevat Isän infiniittisyytenä. Meille muille persoonallisuuksille sellainen käsitys edellyttää uskonharjoitusta. Uskon mukana tuoma käsityskyky mahdollistaa sen, että finiittinen tiedostaa Infiniittisen. Ajallisuuden ja avaruuden aineellisten maailmojen kehittyvät kuolevaiset voivat tunnistaa Jumalan. Tosin kuolevaisen äärellinen mieli voi tajuta jumaluuden vasta kun se on ensin personoitunut vaikkapa Luoja-Pojissa. Uskonnon tarkoitus on vakauttaa ja rikastuttaa ihmiseloa yhdistämällä kuolevainen jumalalliseen, osittainen täydelliseen, yhdistämällä ihminen ja Jumala.

Uskonto vakuuttaa ihmiselle, että hän sielussaan näkyvää vanhurskauden valonkajastusta seuratessaan samastuu Infiniittisen suunnitelmaan ja Iankaikkisen tarkoitukseen. Tällainen vapautunut sielu alkaa välittömästi tuntea olonsa kotoisaksi tässä uudessa universumissa, hänen omassa universumissaan. [1117:1]

Uskonto antaa kuolevaiselle mahdollisuuden ikään kuin tarkastella universumia sisältäpäin, Jumalan näkökulmasta. Ihminen tulee tietoiseksi siitä, että inhimilliset arvot ovat kuolevaisen kokemuksessa muunnettavissa aineellisista hengellisiksi, inhimillisistä jumalallisiksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

Aina on oleva niin, että me tunnemme hänet [Jumalan] siksi, että me luotamme häneen, ja meidän uskomme häneen perustuu yksinomaan henkilökohtaiseen mukanaoloomme hänen infiniittisen todellisuutensa jumalallisissa ilmenemissä. [1119:4]

Uskon kokemuksellisuus

Kokemukselle annetaan kirjassa tarkka ja merkillepantava määritelmä; kokemus on

– – *kaikenlaista vuorovaikutusta aktiivisen ja vastauksia etsivän minuuden ja minkä tahansa muun aktiivisen ja ulkopuolisen olevaisen välillä. [1123:2]*

Ihmisen mielessä olevan Ajatuksensuuntaajan vuoksi ihmisen mieli voi tuntea minkä tahansa muun mielen, myös ihmisen yläpuolelle kuuluvan mielen.

Jumala todellistuu vain **ihmiskokemuksen** alueella. Maailmankaikkeuden perimmäistä todellisuutta voi käsittää vain kokemalla henkilökohtaisesti sen, että yhä enemmän mukautuu persoonallisen Jumalan tahtoon. Ei tiede, ei filosofia eikä teologia vaan taivaallisen Isän uskonpoikien henkilökohtainen kokemus mahdollistaa Jumalan persoonallisuuden hengellisen tajuamisen. Uskonnollinen kokemus on hengellinen, eikä materiaalinen mieli voi sitä koskaan täysin ymmärtää. Uskonnon vaikeudet ja paradoksit johtuvat siitä, että uskonnon realiteetit ylittävät kuolevaisen olennon logiikan ja järjen käsityskyvyn. Ajatus Jumalasta sekä universumin Luojana että ihmisen sisimmässä samanaikaisesti asuvana Luojan osasena, Ajatuksensuuntaajana, on kutakuinkin mahdoton ymmärtää ilman uskon avulla tapahtuvaa oivallusta. Uskonharjoittajalle sana ”Jumala” on symboli, joka merkitsee pääsyä yhä lähemmäksi korkeinta todellisuutta.

Aidossa uskonnossa on kyse henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta. Siksi jokaisella uskonnonharjoittajalla on oma tulkinta siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Sana ”usko” tarkoittaa mieluummin Luodun suhdetta Luojaan kuin yhteisesti sovittua uskonnollista kannanmäärittystä.

Ihmisen olisi korkea aika omata sellainen uskonnollinen kokemus, joka olisi niin omakohtainen ja niin ylevä, että sen voisi käsittää ja ilmaista vain ”tuntein, jotka ovat liian syvällä sanoin kuvattaviksi.” [1091:8]

On syytä tiedostaa, että on olemassa suuri määrä muita uskonnollisia kokemuksia, jotta voimme estää uskonnollisen elämämme muuttumisen minäkeskeiseksi ja epäsosiaaliseksi.

Uskonharjoittajien on elämällä elettävä uskonsa. Ihmisten välisen veljeyden palvelu on uskonnollisen elämisen tulos. Usko ja toivo mahdollistavat ihmisen

mielen edistymisen arvojen ja merkitysten omaksumisessa ja tämä on henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva realiteetti, omaisuuserä, joka täydellisiksi luoduilta olennoilta puuttuu. Uskonnon tajuaminen ei edellytä suurta oppineisuutta tai nokkelaa logiikkaa, koska se on hengellistä ymmärrystä.

Uskonnon tosiasia on järkevien ja tavallisten ihmisten uskonnollisessa kokemuksessa, ja vain siinä. – – Todistuksena siitä, että ilmoitus on ilmoitus, on tämä sama ihmisen kokemuksen tosiasia: se tosiasia, että ilmoitus tosiaankin syntesoi toisaalta näennäisesti eri suuntiin kulkevat luonnontieteet ja toisaalta uskonnon teologian johdonmukaiseksi ja loogiseksi universumifilosofiaksi, koordinoituksi ja aukottomaksi selitykseksi sekä tieteestä että uskonnosta. Ja näin se luo sellaista mielen harmoniaa ja hengen tyydytynäisyyttä, joka ihmisen kokemuksessa vastaa kuolevaismielen esittämiin kyselyihin sen halutessa tietää, miten Infiniittinen aineen osalta, mielten kanssa ja henkeen kohdistuen toteuttaa tahtonsa ja suunnitelmansa. [1105:5]

– – *usko saa aina voiton epäilystä, sillä usko on sekä positiivista että elävää. Positiivinen on aina paremmassa asemassa kuin negatiivinen, totuus paremmassa asemassa kuin erhe, kokemus paremmassa asemassa kuin teoria, hengelliset realiteetit paremmassa asemassa kuin ajallisuuden ja avaruuden irralliset tosiasiat. Vakuuttava todiste tästä hengellisestä varmuudesta koostuu niistä sosiaalisista hengen hedelmistä, joita tällaiset uskovat, uskovaiset, tämän aidon hengellisen kokemuksen seurauksena tuottavat. [1125:2]*

Iäti ja aina uskonto on lujasti kiinni omakohtaisessa kokemuksessa. Ja teidän ylevin uskontonne – Jeesuksen elämä – oli juuri tällainen henkilökohtainen kokemus: ihminen, kuolevainen ihminen, joka etsi Jumalaa ja täyteen määrään saakka löysi hänet, yhden ainoan lihallisessa hahmossa eletyn elämän aikana, samalla kun tämän saman inhimillisen kokemuksen kuluessa ilmaantui Jumala, joka etsi ihmistä ja löysi hänet infiniittistä ylivaltiutta olevan täydellisen sielun täydeksi tyydytykseksi. [1128:3]

Jumalan kokeminen voi olla täysin pätevää, mutta puhe Jumalasta, se kun on älyllistä ja filosofista, on eri suuntiin vetävää ja monesti hämmäntävän harhaanjohtavaa. [1140:2]

Uskonnossa on kysymys tuntemisesta, toimimisesta ja elämisestä, ei pelkästään ajattelemisesta. Ajattelemisen liittyy läheisemmin aineelliseen elämään, ja ajattelua tulisi hallita pääasiassa, mutta ei kokonaan, järki ja tieteen tosiasiat, ja silloin kun se ei-aineellisessa mielessä kurottautuu kohti hengen maailmoja, tulisi totuuden sitä hallita. Oli yksilön teologia miten harhaista ja erheellistä tahansa, hänen uskontonsa saattaa silti olla täysin aitoa ja ikuisesti totta. [1140:8]

Se, että uskonnonharjoittajat ovat uskoneet niin paljon sel-

laista, mikä olikin valheellista, ei tee uskonnosta pätemätöntä, sillä uskonto perustuu arvojen tunnustamiseen, ja sen osoittaa oikeaksi henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen pohjautuva usko. [1130:4]

Uskonnollisessa kokemuksessa piilee todellisuus, joka on suorassa suhteessa hengelliseen sisältöön, ja sellainen todellisuus menee järjen, tieteen, filosofian, viisauden ja kaikkien muiden inhimillisten saavutusten tuolle puolen. Tällaisen kokemuksen tuottamat vakuuttuneisuudet ovat horjuttamattomia, uskonnollisen elämän logikka on vastaansanomaton, tällaisen tiedon varmuus on yli-inhimillistä, sen tuottamat tyydytykset ovat suurenmoisen jumalallisia, sen antama rohkeus lannistumatonta, sen antaumuksellisuutta osoittavat teot kertovat sokeasta luottamuksesta, sen uskollisuudentunteet ovat yliveraisia ja päämäärät lopullisia – ikuisia, perimmäisiä ja universaalisia. [1142:3]

Aineellisten ja hengellisten voimien viisas koodinominen lisää Korkeimman kosmista käsittämistä.

Uskon antama motivaatio kokemuksellistaa täysimääräisen ymmärryksen ihmisen asemasta Jumalan poikana, mutta **toiminta**, päätösten toteuttaminen, on olennaisen tärkeää sille, että kehityksen kautta saavutetaan tietoisuus vähä vähältä kasvavasta sukulaisuudesta Korkeimman Olennon **kosmisen aktuaalisuuden** kanssa. Hengellisessä maailmassa usko muuntaa potentiaalit aktuaaleiksi, mutta potentiaaleista tulee Korkeimman finiittisissä maailmoissa aktuaaleja vain valintakokemuksen todellistumisen myötä ja sen kautta. [1211:2]

Kaikki ihmiset, jotka kehittävät sielun, ovat kirjaimellisesti Jumala Isän ja Jumala Äidin, Korkeimman Olennon, evolutionaarisia poikia. Mutta aina siihen ajankohtaan asti, kun kuolevaisesta tulee jumalallisesta perintöosastaan sielutietoinen, tämä vakuutus siitä, että ihminen on sukua Jumaluudelle, on tajuttava uskon kautta. **Ihmiselämän kokemus** [korostus kirjoittajan] on se kosminen toukkakotelo, jossa Korkeimman Olennon universumiantimet (jotka eivät ole persoonallisuuksia) ja Universaalisen Isän universumiläsnäolo (joka ei ole persoonallisuus) parhailaan kehittävät ajallisuudessa esiintyvän morontiasielun ja sen inhimillis-jumalallisen finaliittiluonteen, jolla on paikka universumissa ja joka palvelee ikuisesti. [1289:1]

Uskonto on tieteen, taiteen, filosofian, etiikan ja moraalin yläpuolella, muttei niistä riippumaton. Ne ovat ihmiskokemuksessa – niin omakohtaisessa kuin sosiaalisessakin kokemuksessa – kaikki erottamattomasti toisiinsa liittyviä. Uskonto on ihmisen verrattomien kokemus kuolevaisen olemuksesta, mutta finiittinen kieli estää ikiajat sellaisen, että teologia joskus kykenisi todellisuutta vastaavalla tavalla kuvailemaan todellista uskonnollista kokemusta. [2096:4]

Uskon ponnistus – persoonallisuuden kaikki voimavarat käyttöön

Uskonnon varmoina pitämät asiat kumpuavat koko persoonallisuuden pohjimmaisista perustoista. Ihmisen käyttäytymiseen ja moraalisiin valintoihin vaikuttaa enemmän, mitä ihminen uskoo, kuin se, mitä hän tietää.

Pelkällä tosiasiatiedolla on hyvin vähän vaikutusta keskitason ihmiseen, ellei siitä tule emotionaalisesti aktivoitua. Mutta uskonnon aktivoiva vaikutus menee tunne-elämän tuolle puolen, sillä se yhdistää ihmisen koko kokemuksen transsendentaalisilla tasoilla sillä yhteydellä, joka sillä on kuolevaisen elämään sisältyviin hengellisiin energioihin, ja sillä, että se vapauttaa nämä energiat. [1090:1]

Onko usko, inhimillisen ajattelun tekemä ylväin väite, toivottavaa? Jos se sitä on, silloin ihmismielen täytyy havaita olevansa siinä kiusallisessa tilanteessa, että se tietää aina vähemmän kuin se on valmis uskomaan. [51:8]

Ihmiselle on lahjoitettu vapaatahtoisen toiminnan spontaanisuutta, jota Jumala jakaa kaikille, joista voi tulla hänen poikiaan.

On juhlallinen ja suurenmoinen tosiasia, että Urantian ihmisolentojen kaltaiset vähäiset ja aineelliset luodut ovat Jumalan poikia, Ylimmän uskon lapsia. [448:1]

Tietoisuus voitokkaasta ihmiselämästä maan päällä syntyy siitä luodun olennon uskosta, joka uskaltaa ottaa haasteena vastaan jokaisen eteen tulevan olemassaolon episodien joutuessaan kohtaamaan inhimillisten rajoittuneisuuksien pelottavat näköalat ja joka rohkenee tällöin julistaa: Vaikken pystyisikään tekemään tätä, minussa elää se, joka voi sen tehdä ja joka on sen tekemä – universumien universumin Isä-Absoluutin osa. Ja tämä on se ”voitto, joka valloittaa maailman, nimittäin uskonne.” [59:5]

Lojalisuus hyvän ja toden puolesta vaatii ponnisteluja. Kasvavat uudet uskonnolliset oivallukset ilmaantuvat ristiriidoista, jotka edellyttävät parempien suhtautumistapojen valintaa entisten ja huonompien mallien tilalle. Eläimeltä periytyvä mieli kapinoi sitä ponnistusta vastaan, joka tarvitaan haasteellisen ongelman ratkaisemisessa.

Uskonto innoittaa ihmistä elämään maan päällä rohkeasti ja riemullisesti. Kiihkeyteen se liittyy kärsivällisyyden, innostukseen se yhdistää ymmärryksen, vallankäyttöön se kytkee myötätuntoisuuden ja tarmokkuuteen se tuo ihanteita. [1093:1]

Aito uskonto on varauksetonta omistautumista jollekin sellaiselle todellisuuteen kuuluvalla asialle, jolla uskova arvioi olevan korkeinta arvoa hänelle itselleen ja koko ihmiskunnalle. Ja kaikkien uskontojen merkittävimmät tun-

nusmerkit ovat: kyselemätön uskollisuus ja varaukseton omistautuminen korkeimmille arvoille. [1100:4]

– – jo kauan ennen Havonaan-saapumistaan nämä ylösnousemukselliset ajallisuuden lapset ovat oppineet herkuttelemaan epävarmuudella, lihomaan pettymisestä, innostumaan ilmeisestä tappiosta, vahvistumaan vaikeuksien edessä, osoittamaan lannistumatonta rohkeutta suunnattomuuden edessä ja harjoittamaan voittamatonta uskoa joutuesaan selittämättömän esittämän haasteen kanssa kohdakkain. Jo kauan sitten näiden pyhiinvaeltajien taisteluhuuto alkoi kuulua: ”Yhdessä Jumalan kanssa ei mikään, ei kerrassaan mikään, ole mahdotonta.” [291:3]

Rukous ja palvonta ovat ihmisen keinoja harmonisoida ja tasapainottaa omaa toimintaansa ja olla yhteydessä Ajatuksensuuntaajaan.

*Rukous on ollut korvaamaton tekijä uskonnollisen siviilisaation edistymisessä ja säilymisessä, ja sillä on edelleenkin annettavanaan suunnattomat antimet yhteiskunnan kohe-
nemisen ja hengellistymisen hyväksi, kunhan vain ne, jotka rukoilevat, tekevät sen tieteellisten tosiasioiden, filosofisen viisauden, älyllisen vilpittömyyden ja hengellisen uskon valossa. [999:9]*

Uskosta kumpuavan rukouksen psyykkiset ja hengelliset seurausilmiöt ovat välittömiä, henkilökohtaisia ja kokemuksellisia. Ei ole olemassa mitään muuta menetelmää, jonka avulla jokainen ihminen kaikista muista kuolevaisen kyvyistä riippumatta voi näin tuloksellisesti ja näin välittömästi lähestyä sen maailman kynnystä, jossa hän voi olla yhteydessä Tekijänsä – jossa luotu saa kosketuksen Luojan todellisuuteen, ihmisessä itsessään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan. [1000:1]

Eräs uskonnon paradoksi, jonka kanssa on alituiseen ponnisteltava, liittyy ajattelun käyttökelpoisuuteen. On välttämätöntä käyttää ajattelua hyödykseen, kun toisaalta on suhtauduttava varauksellisesti kaiken ajattelun hengelliseen käyttökelpoisuuteen.

Uskonnollinen spekulointi on väistämätöntä, mutta aina vahingollista, sillä tällainen spekulointi poikkeuksesta vääristää pohdittavan asian. Spekulointi muuntaa uskonnon helposti joksikin aineelliseksi tai humanistiseksi, ja samalla kun se siis on suoranaista esteenä loogisen ajattelun selkeydelle, samalla se epäsuorasti saa uskonnon näyttämään ajallisen maailman funktiolta, sen samaisen maailman, jonka vastakohtana sen tulisi ikuisesti olla. [1121:4]

Ikuisuutta oleva määränpää on edessäpäin! Jumalallisuuden saavuttamisen uskalias yritys on edessä! Kilpajuoksu täydellisyyteen on meneillään! Jokainen halukas voi tulla mukaan, ja varma voitto on kruunaava jokaisen ihmisen ponnistukset, kunhan hän juoksee uskon ja luotta-

muksen kilpajuoksun luottamalla matkan joka askeleella sisäisen Suuntaajan johdatukseen ja Universumin Pojan hyvän hengen opastukseen, hengen, joka on niin auliisti vuodatettu kaiken lihan ylle. [365:4]

Usko ja henkihoivaajat

Kuolevaisen kykyä uskoa se tosiasia, että hän on Jumalan poika, on helpottamassa lukuisa henkihoivaajien joukko: palvonnanauttaja ja viisaudenauttaja (mielenauttajahenget), persoonallisuuden kytkeytyminen Pyhän Hengen virtapiiriin, Ajatuksensuuntaajat ja Totuuden Henki.

Kaiken tämän huolenpidon tarkoituksena on, ”Että te vahvistuisitte voimalla Hänen henkensä kautta, joka on ihmisen sisimmässä.” Ja tämä kaikki edustaa vasta ensi askelta kohti uskon ja palvelun täydellisyyden lopullista saavuttamista, kokemusta, jossa ”täytyt kaikella Jumalan täyteydellä”, ”sillä kaikki, joita Jumalan henki johdattaa, ovat Jumalan poikia.” [381:4]

Kuolevaiset eivät vielä ole taivaaseen nousevia poikia, mutta he ovat poikia, joilla on ylösnousemuksen potentiaali. Ylösnousevan pojan hengellisen statuksen voimme saavuttaa asettumalla uskossa ja vapaasta tahdosta yhteistyöhön sisimmässämme asuvan Suuntaajan hengellistävien toimintojen kanssa. Vaikkei kuolevainen olekaan älyllisesti tietoinen Suuntaajasta, todisteena veljellisestä suhteesta Suuntaajaan ovat niiden hengen hedelmien laatu ja määrä, jotka kuolevaisen elämäkokemus tuottaa. Suuntaaja ottaa yhteyttä ihmiseen hänen korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelunsa alueella, ei tunteiden tasolla.

Ihmisen sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja herättää vääjäämättä ihmisen sielussa aidon ja syvällisen täydellisyydenkaipuun ja pitkälle menevän selvilleottamisen halun, jotka voi riittäväällä tavalla tyydyttää vain yhteys Jumalaan, tämän Suuntaajan jumalalliseen lähteeseen. Ihmisen isoava sielu kieltäytyy tyytymästä mihinkään vähempään kuin siihen, että se omakohtaisesti tajuaa elävän Jumalan. [1119:4]

Ajatuksensuuntaajat ovat Isän hengen osasia ja ne palaavat takaisin lähtötasolleen ja tuovat mukanaan ne ajallisuuden ja avaruuden lapset, jotka ovat viritetyt sisimmässä olevan Suuntaajan jumalallisuuteen. Vaikka yhteistyö Suuntaajan kanssa ei ole kovinkaan tietoista, motiivit ja päätökset, jotka uskollisuutta ilmentävät ovat kyllä sitä, mitä yhteistyöllä tarkoitetaan. Uskonnollisen kokemuksen viisaus on sekä ihmisperäistä että Suuntaajasta juontuvaa. Uskonnollinen voima on ihmisen ja Suuntaajan välisen kumppa-

nuuden aikaansaannos. Yhteistyötä Ajatuksensuuntaajan kanssa vaikeuttavat ihmisen negatiiviset ajatustottumukset, ennakkoluulot ja tietämättömyys. Eläinperäinen pelko vaikuttaa ihmisessä vielä vahvana.

Vain harvat yksilöt elävät tosiasiaansa omaamansa uskon mukaan. Perusteeton pelko on mestarillinen älyllinen huijaus, jonka kohteena on kuolevaisen kehittyvä sielu. [556:4]

Ainoa teihin vaikuttava tunnetila, jota heidän [enkeleiden] on jotensakin vaikea käsittää, on perinnöksi saamanne eläimellinen pelko, se kun on vallannut niin tavattoman suuren alan Urantian keskitason asukkaan mentaalisesta elämästä. Enkeleiden on todellakin vaikea ymmärtää, miksi niin itsepintaisesti sallitte pelon näin laajasti hallita korkeampia älyllisiä kykyjanne, jopa uskonnollista uskoanne, miksi sallitte pelon ja huolekkuuden aiheuttaman mielettömän paniikin niin perin juurin viedä itseluottamuksenne. [1243:2]

Elävä ja kasvava usko

Luodun ja Luojan välinen suhde on elävä uskonnollinen usko, joka ei ole täsmällisesti määriteltävissä. Uskontoa ei voi rajata omaksi erilliseksi osaksi kuolevaisen elämää. Kasvu tapahtuu ihmisen sitä tiedostamatta, mutta kuolevaisen tehtävänä on tarjota kasvulle suotuisat olosuhteet.

Ainoa ihmisen antama panos kasvun hyväksi on hänen persoonallisuuteensa sisältyvien kaikkien kykyjen liikkeellepano – elävä usko. [1097:4]

Kasvu on seurausta merkitysten kertymisestä ja laajenevasta arvojen kohoamisesta. Vaikka kasvu on tiedostamatonta, se silti edellyttää ihmiseltä luovia toimintoja. Kasvu ei tapahdu ihmisällyn alitajuisilla alueilla, vaan pikemminkin mielen ylitajuisilla tasoilla. Läheinen kanssakäyminen muiden uskonnonharjoittajien kanssa antaa hengelliselle kasvulle virikkeitä ja rakkaus tarjoaa maaperän uskonnolliselle kasvulle. Kasvulle otollisia uskonnollisia taipumuksiaan on mahdollista ja tärkeää kehittää.

Uskonnolliset ajattelu- ja toimintatottumukset myötävaikuttavat hengellisen kasvun tuloksellisuuteen. Uskonnollisia taipumuksiaan voi kehittää niin, että ne alkavat reagoida hengellisiin virikkeisiin myönteisesti, eli niin, että niistä tulee eräänlainen ehdollinen hengellinen refleksi. Uskonnollista kasvua suosiviin tapoihin kuuluvat kultivoitunut herkkyys jumalallisia arvoja kohtaan, uskonnollisen elämän havaitseminen muissa ihmisissä, kosmisten merkitysten syvälinen mietiskely, hartaudella suoritettu ongelmien ratkaiseminen, oman hengellisen elämänsä jakaminen

lähimmäistensä kanssa, itsekkyyden välttäminen, kieltäytyminen jumalallisen armon selviönä pitämisestä, elämänsä eläminen niin kuin olisi Jumalan kasvojen edessä. [1095:3]

Usko, henkilökohtainen uskonto edellyttää varsin aktiivista persoonallisuutta. Uskonto ei koskaan tyydy pelkkään ajatteluun ja toimeentomaan tunnelmointiin. Uskonnon tehtävä on valmistaa ihmistä kohtaamaan elämän hankaluudet. Aito uskonto vaikuttaa ihmisen käyttäytymiseen ja silloin uskonto on enemmän kuin pelkkä uskomus tai kokoelma älyllisesti jähmettyneitä vakaumuksia.

Uskomus on aina rajoittava ja sitova; usko on avartava ja kirvoittava. Uskomus jähmettää, usko vapauttaa. Mutta elävä uskonnollinen usko on enemmän kuin ylevien uskomusten yhdistelmä. Se on enemmän kuin ylevä filosofinen oppirakennelma. Se on elävä kokemus, jossa on kysymys hengellisistä merkityksistä, jumalallisista ihanteista ja korkeimmista arvoista. Se on Jumalaa tuntevaa ja ihmistä palvelevaa. Uskomuksista saattaa tulla ryhmän yhteistä omaisuutta, mutta uskon täytyy olla henkilökohtaista. Teologisia uskomuksia voidaan tuoda ryhmän omaksuttaviksi, mutta usko voi herätä vain yksittäisen uskonnonharjoittajan sydämessä. [1114:6]

Lapsenomainen luottamus mahdollistaa sellaisen sielun kehittymisen, joka takaa kuolevaisen taivaallisen ylösnousemuksen. Ihmiselle asetetuista vaativista tavoitteista huolimatta kuolevaisen mainen vaellus muistuttaa enemmän rakastavaa kasvatusta kuin ankaraa uskon koettelua.

Fyysinen terveys, peritty temperamentti ja sosiaalinen ympäristö vaikuttavat uskonnolliseen kokemukseen merkittävästi. Mutta nämä ajalliset olosuhteet eivät estä sisimmässä tapahtuvaa sellaisen sielun hengellistä edistymistä, joka on omistautunut taivaassa olevan Isän tahdon täyttämiseen. Kaikissa normaaleissa kuolevaisissa on tiettyjä synnynnäisiä kasvuun ja itsensä todellistamiseen pakottavia tarpeita, jotka vaikuttavat, ellei niitä nimenomaisesti estetä vaikuttamasta. Varma keino tämän hengellisen kasvupotentiaalini ja ihmiseen rakenteellisesti kuuluvan kyyn vahvistamiseksi on korkeimmille arvoille omistautumista merkitsevän varauksettoman asenteen ylläpitäminen. [1095:1]

Jeesus oli iloinen sielu, joka sanoi usein:

”Riemuitkaa ja olkaa ylen määrin iloisia.” [1103:1]

Suomen Urantia-seuran kesäpäivät 8.–10.6.2007

Espoossa Kartanokylpylä Kaisankodissa, Bodomintie 37, 02740 Espoo
puh. (09) 887 191, www.ravintolaopas.net/kaisankoti

Teema: Opettaminen

Alustava ohjelma

Perjantai 8.6.

Hallituksen kokoukset ja vuosikokous

Lauantai 9.6.

9.00–9.15

Aamun avaus

Ensimmäisten ilmoitusten opetustavat: Planeettaprinssi Caligastian esikunta, Aatami ja Eeva ja Makiventa Melkisedek

Miten Jeesus opetti? Omaa perhettä, opetuslapsia, kansanjoukkoja ym. (*Raimo Kujala*)

Kuinka henkihoiva opettaa/opastaa meitä? (*Matti Tossavainen*)

”Maallisen” opetuksen merkitys ja tavoitteet. Ihanteellinen opetus.

Paneelikeskustelu

Iltaohjelmaa

Sunnuntai 10.6.

9.00–9.15

Aamun avaus

Kuinka enkelit opettavat? (*Eija Seppänen-Bolotinski*)

Erilaiset opettavat elämäkokemukset.

Oppiminen ja opettaminen. Näiden taitojen merkitys ja kehittäminen. (*Maarit Huhti*)

14.00

Päivät päättyvät

Majoitus- ja ruokailuvaihtoehdot:

Täysihoito pe–su 2 hh:ssa 147 €/hlö

Täysihoito la–su 2 hh:ssa 103 €/hlö

Lauantain ruokailut ilman majoitusta 53 €/hlö

Sunnuntain ruokailut ilman majoitusta 43 €/hlö

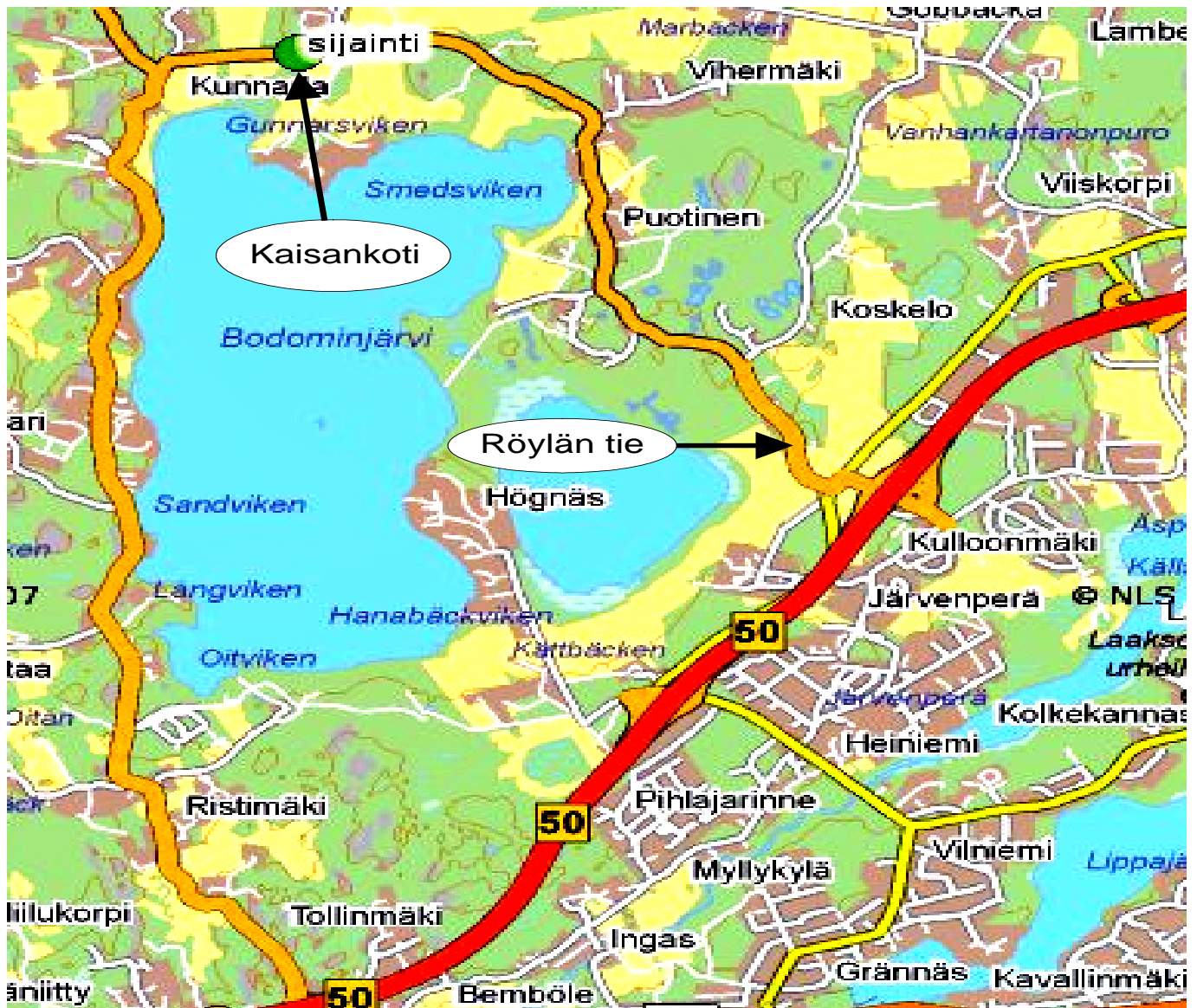
Ilmoittautuminen 14.5.2007 mennessä:

Tapio Pulli, puh. 050 540 4582, sähköposti: tapio.pulli@kolumbus.fi

Paula Mannerjoki, puh. 040 735 0025, sähköposti: paula.mannerjoki@dnainternet.net

Ajo-ohje:

Kaisankoti sijaitsee 25 km:n päässä Helsingin keskustasta ja noin 12 km Espoon keskustasta/asemalta. Kehä III:lta opastus (samassa opasteessa Automuseo, Kaisankoti, Master-golf). Poistu Kehältä Röylän liittymässä. Espoon sisäinen bussi no 86 kulkee noin kerran tunnissa. Aikataulu löytyy YTV:n sivulta www.ytv.fi.

Tiedote opintoryhmille

Suomessa toimii eri paikkakunnilla 15–20 *Urantia-kirjaa* opiskelevaa opintoryhmää. Kirjaa on myyty Suomessa jo muutama tuhat, ja siitä päätellen kirjan yksittäisiä, aktiivisia lukijoita voisi olettaa olevan useita satoja. Lukijoissa on varmaan monia, jotka eivät jostain syystä ole halunneet ryhtyä opiskelemaan kirjaa opintoryhmissä tai olisivat kuitenkin halukkaita mutta eivät ole vielä tietoisia tällaisesta antoisasta opintotoiminnasta.

Suomen Urantia-seuran hallitus päätti kokouksessaan 9.6.2006 tukea eri paikkakunnilla toimivia opintoryhmiä myöntämällä niille rahallista tukea joko uusien lukijoiden tavoittamiseksi tai uusien ryhmien perustamiseksi. Tuki myönnetään erikseen anottaessa, ja se on tarkoitettu opintoryhmän toiminnasta tiedottamiseen paikallislehdessä olevan ilmoituksen muodossa.

Pyydämme ottamaan yhteyttä asiassa joko koulutuskomiteaan tai seuran hallitukseen.

Suomen Urantia-seuran hallitus

Seura osallistuu kuluvana vuonna seuraaviin tilaisuuksiin:

Hengen ja Tiedon messuille Helsingissä, lokakuussa 2007

Tampereen filosofiapäiville 31.3–1.4.2007

HALLITUS JA KOMITEAT

Raimo Ala-Hynnälä , puheenjohtaja	Lahjajarjuntie 32 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ Puh. (014) 635 186 gadonia@kolumbus.fi
Matti Tossavainen , varapuheenjohtaja	VANTAA Puh. 050 310 9184 matti.tossavainen@elisanet.fi
Hanna Holopainen , sihteeri	Linnankatu 47 A 41, 20100 TURKU Puh. (02) 237 3073 h.anna.h@luukku.com
Martti Vanninen , rahastonhoitaja	ESPOO Puh. 040 727 8714 martti.vanninen@kolumbus.fi
Tuula Parviainen , jäsenkomitean pj.	LAMMI Puh. 050 013 1430
Kalevi Eklöf , julkaisukomitean pj.	KLAUKKALA Puh. (09) 879 9474; 040 830 1200 kalevi.eklof@kolumbus.fi
Kalevi Krekilä , koulutuskomitean pj.	LEMPÄÄLÄ Puh. 050 595 1942 kalevi.krekila@elisanet.fi

ESITELMÄTILAISUUDET HELSINGISSÄ

Seura järjestää kevätkaudella 2007 esitelmätilaisuuksia Helsingin **Kruununhaassa** osoitteessa **Meritullinkatu 13 G** (erillisen piharakennuksen 2. kerros). Tilaisuudet pidetään lauantaisin, alkaen kello **15.00**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

24.2.2007	Kalevi Krekilä	Usko
24.3.2007	Tapio Talvitie	Maailmanloput
21.4.2007	Pentti Lehtelä	Ristiriita henkisen kasvun kannustimena

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran tehtävä on edistää *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä ja asiallista levittämistä sekä toimia *Urantia-kirjan* lukijoiden yhdyssiteenä. Osallistuminen yksittäisten henkilöiden pitämiin lukupiireihin ja opintoryhmiin on suositeltava ja hyväksi koettu tapa syventää *Urantia-kirjan* opetusten ymmärtämistä. Haluammekin kannustaa lukijoita juuri tällaiseen opiskelumuotoon, jossa annetaan ensisijaisuus *Urantia-kirjan* väärentämättömien opetusten julkutulle. Tehtävämme on tukea opiskelupyrkimyksiä ja kaikkia niitä opiskelijoita, jotka puolestaan haluavat toimia seuramme kanssa yhteistyössä, erottelematta seuran jäseniä muista *Urantia-kirjan* lukijoista. Mahdollinen tuki on tarkoitettu ensisijaisesti vasta-alkajille ja *Urantia-kirjaa* vielä tuntemattomille ryhmille ja mahdollisuuksien mukaan myös muille, kuitenkin seura sitomatta. Tukea voi olla esimerkiksi opintoryhmistä ja niiden toiminnasta ilmoittaminen Heijasteessa, luennointiapu tai mahdollinen taloudellinen avustus, kuten kokoustilan kohtuullinen vuokra. Tukipyynnöt tulee osoittaa koulutuskomitealle tai suoraan seuran hallitukselle.

Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa. Seura julkaisee näitä yhteystietoja sitoumuksetta ja mielellään rohkaisee lukijoita opintoryhmätoimintaan, mutta samalla muistuttaa, että viime kädessä opintoryhmät kuitenkin itse vastaavat toiminnastaan, tavoitteistaan ja menetelmistään.

Helsingin seutu

The English Study Group meets every second Tuesday at *Seppo Kanerva's* home, Aurinkoranta 6 B 22, 00990 HELSINKI, phone (09) 694 7989 (seppo.kanerva@mediakoti.fi).

Ryhmä, yhteyshenkilönä *Helena Juola*, puh. 050 530 7785 (helena.juola@fonet.fi), kokoontuu tiistaisin parittomina viikkoina (alkaen 16.1.) klo 17.00 os. Meritullinkatu 13 G, 00170 HELSINKI.

Uskonyhteyttä vaaliva opintoryhmä kokoontuu sunnuntaisin klo 14.30–17.00 (21.1., 18.2., 18.3. ja 15.4.) os. Meritullinkatu 13 G, 00170 HELSINKI. *Joel Rehnström*, puh. (09) 221 3125 (joel.rehnstrom@pp.inet.fi).

Kauklahden opintopiiri kokoontuu lauantaisin klo 10.00, os. Kauppamäki 1, kerhohuone 114, 02780 ESPOO. Lisätietoja: *Pentti Lehtelä*, puh. 0400 609 790 (pentti.lehtela@pp1.inet.fi).

Vantaalla 13.1.2007 aloittanut opintoryhmä kokoontuu lauantaisin klo 13.00–16.00 Koivukylän kirjaston tiloissa (ns. askartelutila) osoitteessa Hakopolku 2, 01360 VANTAA (aivan Koivukylän aseman vieressä). Tietoja toiminnasta antaa *Eija Seppänen-Bolotinski*, puh. 0415348283 klo 16–21.

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (kari.haavisto@pp.inet.fi).

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu joka toinen torstai klo 18.00–19.30. *Raimo Ala-Hynnälä*, Lahjajarjuntie 32 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 635 186 (gadonia@kolumbus.fi).

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. 044 078 4155.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antaa *Yrjö Kuikko*, puh. (05) 414 1542.

Lempäälä

Ryhmä kokoontuu parittomien viikkojen keskiviikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilö: *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. 050 595 1942. (kalevi.krekila@elisanet.fi)

Oulu

Tietoja antaa *Reijo Hamari*, Kosteperäkatu 2 A 84, 90100 OULU, puh. (08) 342 046; 040 502 6604.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Häyrisentie 23–25 B 47, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. 040 562 0745.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043; 040 748 4289 (anja.vuori@pp.inet.fi).

Rovaniemi

Ryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Raija Vallaksella Valtakatu 32 A 4, 96200 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Valas*, puh. 040 536 0432.

Tampere

Ryhmä kokoontuu parillisina keskiviikkoina Metsossa. Lisätietoja: *Kaarin Köntti*, puh. (03) 265 0578.

Turku

Ryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Tukholma, Ruotsi

Urantia-studiegrupp sammankommer på adressen: Studieförbundet Vuxenskolan, Hantverkargatan 12, Stockholm. Tunnelbana: Rådhuset. *Michael MacIsaac* +46 73 576 4364 (mmacisaac@gmail.com)

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 626 792 501.